

ΚΑΤΙ ΠΑΛΗΩΝΕΙ

☆

Στήν κυρία ντέ Μποβοιάο τήν Σιμόνη
—ἀλήθεια αὐτό τό «ντέ» πῶς διατηρεῖτε—
ποῦναι καλὸ τιμὸν κι ἐπιτήδεια στραβῶνι,
τούτη τήν προσφορά, ἂν ἀγαθὴ θεωρεῖται,
ἡ καρδιά μου μὲ πολλὴ θέρη ἀφιερῶνι.

Κάτι ἤδη παληῶνι και ὀριστικὰ δὲν γνωρίζω...
Νάναι στὸ ζῶο πού ὀρῦεται στὸ μεσαγύχτι,
ὅπου μπερδεύτηκε και μπαινοβγαίνει στοὺς τοίχους·
νάναι στὸ χῶμα πού δὲν τὸ κολλάει νερό
και τὰ πιὸ κοινὰ σώματα μένου ἀχῶνευτα·
ἢ στὸ ἀγγελο, πού μόλις χωρίστη ἀπ' τὸ στόμα
ἀναδίνει φριχτὴ ἀποφορά;

Ἡ προαίσθησι δὲν εἶναι ὁ ἴσκιος
ἐκείνου πού στέκει μακριὰ κι ἀργοπορεῖ
ἢ πού εἶναι κοντὰ και μὰς ἔγγιζει ἀθέατος.
Κι ὅταν φτάνει ἢ γίνι τὸ ἀνέκκλητο
εἶναι ξαφνικὸς ὡς διπλωμα ἀνέμου·
ἐνῶ μέχρι ἐκεῖ ὅλα εἶναι συνηθισμένα.

Πάντως ἔχουμε μεριμνήσει νὰ μὴν γίνουμε πολλοί,
νάχουμε ἀφθονία και μὴ στερηθομε. Τί παληῶνι λοιπόν;
Μήπως οἱ γέροι δὲν πορευόνται ἀνά ζεύγη;
Και πού βλέπει τέρατα γερασμένα
νά τρῶνε τυριά και νὰ χαϊδεύουν
τὴ βουλιμία τοῦ κόσμου;

Ἡ προαίσθησι δὲν εἶναι ἀπ' τὰ δέντρα
καθὼς διατηροῦν αὐτούσια τὴν ἀρχαία εὐγένεια.
Μόλις πού γέρνουν ζορισμένα στὴ θύελλα
και πάλι ἀνατρανίζονται.

Ἔχουμε τὴν ἀρχὴ μὲ τὴν χαρὰ τὸ τέλος δίχως λύπη,
ἀλλ' ὅχι μὴ μπορῶντας νὰ μεταβολίσουν τὸ φαί,
νά ἐγάξουν κέρατα ἀντὶς γιὰ ὠραία μάτια.

Ἦ τί παληῶνι λοιπόν και φέρνει τέτοιο πόνος,
σὲ τόση ἀγρύπνια,
σὲ τέτοιαν τρόμου ἀναμονὴ κατακοπῆς
και νὰ μὴν ξαίρεις πῶς ν' ἀντεπεξέλθεις
σὺ νήπιο και παιδί και νέο ἀντρόγυνο.

Φώναξε, κίνδυνος.
Πέσαμε στὶς βδέλλες ὡς τὰ παληοπρόβατα.
"Ὁχι.
Πνιγόμεσθε στὴν στάχτη.
"Ὁχι.

Τὰ ὀχήματα σέ ξαφνικό γκρεμό.

*Οχι.

Ἄγεθαίνουν φέδια και σκουλήκια

νά μᾶς φᾶνε στὸν ἐπάνω κόσμο.

Τίποτα.

Ἡ προαίσθηση εἶναι πού μᾶς σιχάθηκε ὁ πίθηκος.

Κι εἶναι ἕνας καιρὸς θολοῦ ποταμιοῦ

κι εἴμαστε μέσα στὴν κατεβασιά

κραυγαλέοι κουφοὶ και τυφλοί.

* Ἄς πηδήξει λοιπὸν μπροστά ὁ ἀσυγκράτητος ἄγγελος

μέ τὸ ραβδί νά μᾶς κολύσει,

πρὶν ἀπ' τὸ φριχτὸ κατακερματισμὸ τοῦ σώματος

στά γυαλιά στά καρφιά στά κατράμια

και πρὶν ἀπ' τ' ἀσυλλόγιστο ξανέμισμα τοῦ αἵματος

σέ τενεκέδες μέ αὐτόματα καπάκια

στά ἀπορριγμένα μακρομόρια,

στά χαρτιά στά χαρτιά τὰ λερά.

Αὐγούστος - Ὀκτώβρης 1975

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Λ. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΓΕΡΜΑ

*

Γέρνει ἢ μέρα γέρνεις γέρνουν τὰ στήθη σου

στὸ νερὸ πού κυλάει γιὰ τὸν τόπο μας

τῶν πράσινων δέντρων και τῶν ἀσπρῶν θράχων

στὸν ἥλιο τῆς μέρας και στὸ φεγγάρι τῆς νύχτας

στὸ ἔβγα τῆς μεγάλης θάλασσας.

γέρνεις γυμνὴ τοῦ νεροῦ κι αὐτὸ φεύγει

κυλάει δὲ μιλάει τῇ γλώσσα σου

εἶναι ἀλλιώτικο κι ἄς ἔμαθες τὰ φύλλα

και τὰ κυπαρίσσια και τὰ σύννεφα

και τὸν κόσμο τοῦ αἰῶνα

κι ἄς εἶδες κι ἄς θλέπεις κι ἄς θὰ δεῖς

κι ἄς ἔσπασε ἢ πέτρα κι ἄς ἀνοιξε ὁ καρπὸς

κι ἄς κινήθηκε τὸ χέρι μπροστά σου

χέρι πού κάνει τί κάνει τί φτιάχνει

γέρνεις κι ἤρθε τὸ νερὸ στὴν ἄμμο

και λουλούδισε ἄσπρα λουλουδάκια

κι ἄφησε τρυφερὲς γραμμὲς και γυναῖκες

γυμνὲς στ' ἄσπρα σπίτια τῆς θάλασσας

και γέρνουν γέρνεις γέρνουν τὰ στήθη σας

στὸ νερὸ γέρνετε γυμνά κορμιά

τοῦ νεροῦ τοῦ ἀληθινοῦ τοῦ δικοῦ σας

τοῦ κορμιοῦ σας και τοῦ αἰῶνα τοῦ κόσμου

τοῦ νεροῦ τῆς γυμνότητας